

Rozlučka se svobodou nabere hroživé obrátky...



Sian
Gilbert

THRILLER

ALE ONA SI ZAČALA

přeložila **Kateřina Elisová**

ALE ONA SI
ZAČALA



Copyright © 2023 by Sian Gilbert
All rights reserved.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být
rozšiřována bez písemného souhlasu
nakladatele.*

Translation © Kateřina Elisová, 2025
Cover © Zhivko P. Petrov, 2025
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-5914-9 (pdf)

Sian
Gilbert

ALE ONA SI
ZAČALA

přeložila **Kateřina Elisová**

VENDETA

*Pro moji babičku Marii Blackmoreovou.
Tvá láska ke knihám inspirovala i mě.*

PROLOG

ROBIN

22. května 2023

Čeká na mě jen nevěsta, a ta je celá od krve.

Obvykle to bývá skupina, po dovolené jsou všichni spálení, ale veselí a mají připravené kufry. Když pro ně připlouvám ve svém člunu, často se na mě ani nepodívají, ale vždycky se ještě naposledy ohlédnou na ostrov – na jeho bílé písčité pláže, průzračnou vodu, palmy.

Dnešní ráno je ideální k tomu, aby se člověk vydal na moře. Slunce mě hřeje do zad a příliv je na mojí straně.

Ale nevěsta, která tam na mě čeká, všechno změnila.

Neřekla bych o sobě, že se nechám snadno vykoledit. Když vedete soukromý ostrov, připravíte se na všechny možnosti. Hosté jsou na ostrově sami, ale mají k dispozici pohotovostní telefon, světlice a plně vybavenou lékárničku. A já jsem vždy připravená, kdyby se něco stalo. Nenechám je na holičkách. Motorový člun je neustále v pohotovosti a cesta trvá jen třicet minut.

Ke krizovým situacím už došlo, samozřejmě že ano.

Někoho napadlo, že vyleze na okraj útesu, a skončil se zlomenou nohou. Jedna žena trvala na tom, že její těhotenství přece ničemu nevádí, a hned první noc začala rodit. Skoro bych si myslela, že už jsem zažila všechno.

Tohle ale ne.

Dorazím k molu, a než ta nevěsta přispěchá, můžu vypnout motor a zajistit člun.

„Co se stalo?“ ptám se a žasnu, jak důrazně zní můj hlas.

„Jsou všichni v pořádku? Mám zavolat záchranku?“

Ted', když ke mně doběhla, vypadá, že je v šoku. Na ruku má hluboké rány, ale nejsem si jistá, jestli jsou její zranění dost vážná na to, aby způsobila na lehkých bílých šatech takovou spoušť. Celá je pokrytá obrovskými krvavými skvrnami, které časem ztmavly. Jednu stranu obličeje má poškrábanou. Pod levým okem se jí dělá drobná modřina.

Nejistě natáhnu ruku, před kterou ucukne.

„Promiňte!“ Rozhlížím se a přemýšlím, kde by mohly být ostatní.

Je tu ticho. Vybavím si, jak jsem před pár dny vezla na ostrov veselou a hlasitou skupinku žen. Byly připravené na životní dámskou jízdu. Nebylo na tom nic neobvyklého.

„Kde jsou ostatní?“ zeptám se.

Nevěsta na mě konečně upře oči, vytřeštěné a vyděšené.

„Vaše družičky,“ upřesňuju. „Kde jsou?“

„Všechno se pokazilo.“

Chystám se promluvit, ale nevěsta ještě neskončila. Shrbí se a nehledě na horké počasí se oběma pažemi obejmě.

Z následujících slov mě zamrazí.

„Ale ona si začala.“

ANNABEL

18. května 2023

Znovu vytáhnu pozvánku, malou kartičku, která je díky silnému krémovému papíru a vyraženému písmu svým způsobem působivější než letenka první třídy na Bahamy. Taxík už je na cestě, ale mám ještě pár minut, a tak se posadím do sametového křesla u okna a všechno si ještě jednou důkladně přečtu.

Milá Annabel, doufám, že tě toto pozvání příjemně překvapí. V létě příštího roku se budu vdávat a byla bych ráda, kdybys mi šla za družičku. Zorganizovala jsem rozlučku se svobodou, která se bude konat na zcela soukromém ostrově na Bahamách, takže nemusíš utratit jedinou penny. Další podrobnosti o svatbě budou následovat, až všechny dorazíte! Prosím, napiš mi, že si to můžeš zařídit. Úplné instrukce najdeš níž a letenky příkládám.

S láskou Poppy Greerová

Ze všech zrovna Poppy Greerová. Pozvánka byla překvapením, to jistě. Neviděla jsem ji skoro deset let, dokonce jsem s ní ani nemluvila. Ne od konce střední školy. Nebyla to ani moje oblíbená spolužačka. Musím uznat, že my čtyři – to znamená já, Chloe, Ester a Tanya – jsme Poppy neměly moc rády. Posmívaly jsme se jí. Šlo o neškodné popichování, nic vážného, ale stejně je to šok, že nás pozvala. Nemluvě o tom, že nás požádala, abychom jí šly za družičky.

„Přece neodmítnu let první třídou a pobyt na soukromém ostrově,“ řekla Chloe, když vyšlo najevo, že jsme dostaly úplně stejné dopisy. „Zvlášť když je to zadarmo a poletíme všechny čtyři.“

V obálce je spolu s pozvánkou a letenkami také brožura. Ostrov se jmenuje Zátoka mrtvého muže, což nejdřív působí zlověstným dojmem, na který ale snadno zapomenete při pohledu na průzračnou vodu oceánu. Do vln vybíhá malé bělostné molo ze dřeva a odhaluje pruh vzdálené pevniny a modrou oblohu nad ní. Brožura obsahuje několik fotografií samotného ostrova. Upravený trávník v bujně husté zeleni, palmy rozesté jako pouliční lampy, některé křivé a jiné rovné jako pravítko, spojené houpacími sítěmi. Uprostřed je ohniště obklopené skládacími křesly. V pozadí se zableskne pláž, lehátka a malý, červeno-bíle pruhovaný otevřený altánek. Dům u pláže, malá jednopodlažní budova s růžovými okny a růžovými vstupními dveřmi, je největší a nejspíš jediný na celém ostrově. O kus dál se krčí čtyři malé chatky. Vedle domu, téměř mimo zorné pole a částečně zakrytá čtyřmi palmami, se nachází terasa s grilem.

Bylo snadné tohle pozvání přijmout. Nemusela jsem ani měnit plány, stejně jsem žádné neměla a do práce nechodím. Ani můj manžel Andrew neměl problém s tím, že na čtyři dny odjede.

Ostatní holky mají práci. Ester Driscollová je investiční bankéřka ve špičkové společnosti a nejspíš se musela před šéfy plazit na kolenou, aby jí dali volno. Chová se mnohem seriózněji než my tři. I mimo pracovní dobu je neustále na telefonu a odpovídá na e-maily. Ani vzdáleně se nepodobá té divošce ze střední a univerzity, která z mejdanů odcházela vždycky

poslední. Víím, že jí tohle zaměstnání nějak zařídila matka a ona se cítí pod velkým tlakem, aby se předvedla. I když by nám to nikdy nepřiznala.

Dneska jako poslední opouští večírky Tanya Eveshamová, ale to jen proto, že je organizuje. Je pořadatelkou různých akcí, počínaje speciálním programem pro celebrity a konče luxusními narozeninovými oslavami. Když začínala, zvala nás na každou událost, kterou uspořádala, přičemž nám zaručovala koktejly zdarma a možnost setkání se zajímavými i slavnými lidmi. Tanya má v sobě jisté kouzlo. Dokáže zaujmout pozornost celé místnosti a vyžívá se v tom. Vždycky donutí ostatní, aby chtěli víc. Tanyiny akce patřily mezi společenské události, na které se chtěl dostat každý.

Akorát že před několika měsíci to najednou skončilo. Tanya nás přestala zvat na večírky a my jsme o nich přestaly slyšet, i když to ještě neznamenaló, že by je neorganizovala. Dokonce se zdá, že má víc práce než kdy dřív. Ona a její přítel Harry – profesionální bodyguard jednoho politika – si loni koupili byt na předměstí Londýna a přestavba jí teď zabírá spoustu času. Takže my tři ji skoro nevidáme, nemluvě o tom, že nás nepozvala na kolaudaci.

Chloe bere cestu jako práci. Je z ní absolutně nadšená. Chloe Devine (vlastním jménem Chloe Smithová, jenže s tak beznadějně obyčejným příjmením by nikdy neprorazila, jak nám říká) je instagramová senzace – od milionu sledujících ji dělí pouhých padesát tisíc. Chloe, která je zaplavená sponzorovanými nabídkami, jež inzeruje v různých příspěvcích, nic jiného nemiluje víc než příležitost pochlubit se celému instagramu svým bohatstvím. Něco tak prostého jako fotka, na které popíjí kávu v kavárně, získá statisíce lajků. Jenže let první třídou na

soukromý ostrov, to je úplně jiný level. Pro tuto příležitost už si pořídila sedmero různých bikin.

Kdybych věděla, že k bohatství a slávě stačí plastika nosu, nechala bych si ji udělat dřív než ona. Ale nežárlím. Chloe je stále svobodná, navzdory četným vztahům, které má za sebou. Pokud se tomu dá říkat vztahy.

Já jsem šťastně vdaná. Jsem ta, které štěstí přálo.

Jako by mi četl myšlenky, Andrew vejde do obývacího pokoje a najde mě schoulenou u okna, jak všechno bezpečně ukládám zpátky do obálky a pak do kabelky Prada. Chloe není jediná, kdo má hezké, značkové věci.

„Neviděla jsi moje klíče?“ Jeden po druhém zvedá polštáře na pohovce a hází je zase zpátky. „Přisahám, že je vždycky někam přendáš.“

Povzdechnu si. Andrew ztratí klíče pokaždé, když se chystá jít ven, a pokaždé je to moje chyba. „Podíval ses do kapsy u kabátu?“

„Do kapsy u kabátu?“ opakuje, jako bych se zbláznila. „Proboha, proč by...“ Zbytek jeho věty se spolu s ním vypaří dveřmi a já slyším cinkání. Se zamračeným výrazem se vrátí do pokoje. „Ty jsi je tam dala? Přisahal bych, že jsem je včera po práci vyndal.“

„Proč bych to dělala?“ směju se, abych to zlehčila, ale Andrewův výraz potemní.

„Protože to děláš pořád. Přendáváš moje věci.“ Stojí u krbu a upravuje si kravatu před zrcadlem, které visí nad ním.

„Čeká tě dneska v práci něco zvláštního?“

Poleká se mého hlasu, ale kravata mu konečně sedí. „Nic konkrétního. Proč se ptáš?“

„Jen mi připadá, že dneska věnuješ ohromnou pozornost svému oblečení. A oholil ses.“

Moje poznámka ho přiměje k povzdechu. „Upřímně, Anabel, nemáš na práci něco lepšího než sledovat moji ranní rutinu?“

„No, dneska se chystám na ten výlet,“ řeknu, protože se nezdá, že se o tom zmíní. Nečekala jsem, že mě odveze na letiště, to by bylo směšné. Ale očekávala bych, že třeba vstaneme brzy, společně se nasnídáme a dojde na ranní sex. Místo toho Andrew na mobilu stiskl tlačítko, aby ho budík upozornil později, a já si v kuchyni dala toast s avokádem. „Budu pryč čtyři noci.“

„Jasně, ta tvoje dámská jízda. V kolik odjíždíš?“

„Každou chvíli.“ Podívám se na telefon. „Taxík by měl přijet co nevidět.“

„Vypadáš, že jsi připravená.“ Kývne na kufr vedle mě a pak se podívá na hodinky. „Nemůžu přijít pozdě, zlato.“

„Žádný problém.“ Protože to není problém. Musí pracovat. On je ten, kdo tady vydělává, i když na peníze umí být dost skoupý. Málokdy mi dovolí nakupovat tak moc, jak bych si přála. Ale mám svoje cestičky, jak to obejít. Vstanu a dojdu k němu. „Budeš mi chybět.“

„Na to se budeš až moc dobře bavit,“ odpoví a vymaní se z mého objetí.

Na tváři vykouzlím úsměv. „Miluju tě. Dej mi pusku na rozloučenou.“

Zasměje se. „Za pár dní se uvidíme.“

Chystám se mu vlepit pusku na rty dřív, než stihne protestovat, ale v tu chvíli mi začne zvonit mobil. Nečekané přerušování romantické chvíle, kterou jsme snad mohli mít. Spěchám přijmout hovor v domnění, že je to taxík, takže se ani nepodívám, kdo volá.

„Prosím?“ Když si přiložím telefon k uchu, Andrew mi stisk-

ne rameno a vyrazí pryč. Vchodové dveře se za ním zavřou ještě dřív, než osoba na druhém konci stihne zareagovat.

„Annabel, miláčku, jsi to ty? Nemůžu uvěřit, že jsi to vážně zvedla, když ti volám. Normálně jsi tak *zaneprázněná*.“

Moje matka.

Vnitřně zasténám. Třeba ještě není pozdě. Můžu prostě zavěsit a předstírat, že mi vypadl signál.

„Mami,“ řeknu nakonec. Chci to mít za sebou.

„Tak jak se máš, proboha? Neozvala ses celé měsíce.“

Se svojí matkou mám poněkud... no, říkejme tomu problematický vztah. Nedošlo k žádné dramatické hádce, neexistuje žádné temné tajemství, kvůli kterému jsem se odstěhovala na druhou stranu Bristolu a už se nevrátila. Bylo přirozené, že jsem se po univerzitě chtěla trochu změnit. Stala jsem se lepším člověkem, ne někým, kdo jde ve stopách své mámy a nemá větší ambice než prodávat v obchodě.

Máma bydlí v domku se dvěma ložnicemi na okraji Hartcliffu. Zůstala tam i poté, co táta odešel. Já jsem tam vyrostla. Když mě pak Andrew představil svým rodičům, kteří žijí v pětipodlažním georgiánském sídle v centru Cliftonu (jeho otec býval poslanec a matka dermatoložka), připadalo mi přirozené se od mámy odtrhnout.

Andrew se s ní setkal jen jednou, a to na naší svatbě, kam jsem ji samozřejmě musela pozvat. Celý den jsem strávila v neustálé panice, že řekne něco ignorantského, opakovaně jsem mluvila přes ni a rozesmála se hned, jakmile se pokusila o nějaký vtíp, abych od ní strhla pozornost. Snažila se, vážně se snažila, ale její příliš těsné šaty z Nextu a svatební dar v podobě kytky v květináči nemohly konkurovat kultivovanosti Andrewovy rodiny. Ne když jeho matka dorazila v šatech Gi-

venchy ozdobených krajkou Chantilly a obdarovala nás nejen křišťálovou karafou a skleničkami, „abyste měli co rozbalovat“, ale také sedmidenním pobytem v pětihvězdičkovém rezortu na Islandu. Jejich vkus zkrátka dosahuje vyšší úrovně. Ulevilo se mi, když moje máma ze svatby odešla, a Andrew od té doby neprojevil přání ji vidět, takže předpokládám, že ten pocit je vzájemný. Mámě je lépe v Hartcliffu a nám tady, v georgiánském domě, který je stejný jako dům Andrewových rodičů o pár ulic dál.

„Mami, já právě odjíždím na dovolenou,“ řeknu a doufám, že se každou chvíli objeví taxík, který mi poskytne záminku, abych mohla hovor ukončit. „Chystám se na rozlučku se svobodou.“

„Kdo se vdává?“ zeptá se máma, která jde vždycky rovnou k věci. Zajímalo by mě, kdy naposledy měla dovolenou ona. Když jsem byla malá, nejezdily jsme nikam. Doted'si pamatuju, jak jsem vždycky žálila, když jsem slyšela o fantastických prázdninách ostatních dětí.

„To je na tom právě nejvtipnější.“ Na vteřinu si nejsem jistá, jestli jí to mám říct, ale co tím můžu zkazit? „Je to svatba Poppy Greerové.“

„Poppy Greerové?“ V mámině hlase zaznívá překvapení. „Myslíš tu Poppy Greerovou z vaší školy?“

„Jo, tuhle. Je to trochu zvláštní, vid? Ale pozvala nás na soukromý ostrov na Bahamách. To jsme nemohly jen tak odmítnout.“

Na druhém konci linky se ozve povzdech. „Bylo by těžké odmítnout, jistě. Takže jsi ji někdy nedávno viděla?“

„No... vlastně ne,“ připustím a uvědomím si, jak to zní divně. „S pozvánkou poslala i letenky. Ale viděly jsme ji na instagramu,

dává tam příspěvky o svatbě. Před několika měsíci začala sledovat naše profily.“

„Kdo je to *my*?“

„Já, Chloe, Ester a Tanya.“ Proč to zní tak divně, když jí to vysvětluju? Máma vždycky umí věci překroutit, takže vypadají hůř, než jaké ve skutečnosti jsou. „Všechny jí půjdeme za družičky.“

„Ale já myslela...“ Hlas se jí zadrhne.

„Co?“

„To je jedno, asi jsem se spletla.“ Odkáže si a zmírní tón. „No, tohle bude pro vás čtyři příležitost, abyste to po tom všem Poppy vynahradily. Doufám, že na to myslíte a neberete to jen jako dovolenou zadarmo. Je moc hezké, že se bude vdávat.“

A je to tady. Kdykoli se naskytne příležitost si do mě rýpnout, přiřítí se s rýčem v ruce.

„Nic jí nemusíme vynahrazovat. Všechno to bylo před deseti lety. Jen pubertální hlouposti, nic vážného. Já mám teď mnohem víc problémů, než kdy měla Poppy!“

„Annabel, ty jsi vždycky měla pocit, že na minulosti nezáleží, protože ji odvál čas. Nepřemýšlíš o tom, že činy mají vždycky nějaké následky. To je tvůj problém. Příliš se soustředíš na sebe a ostatní pořádně nevnímáš.“

Pořád dokola. Jako bych neměla svých starostí dost.

Možná vycítí, že se odtahuju, protože pokračuje, aniž by čekala na odpověď.

„Myslím to vážně. Využij příležitost a vynahrad' to Poppy. Nenapadlo tě, že tím výletem možná sleduje právě tohle? Dostala jsi šanci pročistit vzduch. Jestli to neuděláš, budeš toho litovat.“ Další povzdech, tentokrát hluboký. „Zlato, vážně si o tebe dělám starosti. Ale ne proto, že máš nabitý program

nebo že má Andrew moc práce. Dělán si starosti, že neuplatníš svůj potenciál. Co se stalo s těmi tvými tituly? První v naší rodině na univerzitě a nic z toho jsi nevyužila.“

Taxík konečně a milosrdně zastaví na naší příjezdové cestě. Vidím, jak řidič vystupuje a volá mi. Mávnou na něj z okna a začínám všechno sbírat.

„Už musím jít, mami.“

„Přemýšlej o tom, co jsem ti řekla. Chybíš mi. Bylo by hezké tě vídat častěji než jenom na Vánoce. Možná bys mě mohla přijet po té dovolené na pár dní navštívit?“

„Možná. Tak zatím ahoj.“

„Ahoj, zlato. Mám tě ráda. A tu rozlučku si užij.“

Čeká, až zavěším. Dělá to tak pokaždé. Nevím proč, když má poslední slovo. Ale ukončím hovor a strčím telefon do kabelky. Než zámknu dveře, všechno ještě naposledy zkontroluju.

Neřekla nic, co bych od ní už neslyšela. To naléhání, že musím nějak využít svoje vzdělání. A také to neznamená, že bych o tom nepřemýšlela. Rozhodla jsem se studovat psychologii, protože jsem v té době hořela touhou porozumět lidské mysli, a dodnes mě to nepustilo. Když Andrew není doma, často sedávám u jeho počítače a pročítám různé studie, které mi připadají zajímavé. Tuhle svoji stránku nikomu neukazuju, ne od té doby, co máma postávala v mém pokoji a trpělivě poslouchala moje neustálé blábolení o tom, jak se připravuju na maturitu.

Jenže teď nemám důvod svoje tituly používat. Ano, tituly, množné číslo. Mám i magisterský titul z psychologie se specializací na biologickou rovinu. Je fascinující, jak se některé psychické poruchy dají poznat pomocí skenů a testů, protože mohou mít fyzické dopady. Nejsem příznivcem freudovské

psychologie – rozebírat pocity a spojovat je s traumaty z minulosti mi připadá jako hromada nesmyslů.

Taxikář mi pomůže se zavazadly, což jsem věděla hned, když jsem mu věnovala svůj nejzářivější úsměv. A dokonce mi otevře dveře. Já vím, že mu jde hlavně o pořádné dýško, protože viděl, jak velký máme dům, ale i tak mě to baví.

Když vyjíždíme z příjezdové cesty, naposledy se ohlédnu. Dům je psaný na Andrewovo jméno, zaplatil ho ze svých peněz, ale já mu stejně říkám *náš*. Zvenčí mi připomíná zubní ordinaci, kam jsem chodila jako malá, obrovský georgiánský dům přestavěný tak, aby vyhovoval novému účelu. Uvnitř byl prázdný, každá místnost byla klinicky studená, s vybílenými stěnami a příšerným linem na podlaze.

Zkontroluju si telefon, ale Andrew mi neposlal ani zprávu na rozloučenou. A přitom má mobil neustále u pravé ruky, i když se dívá na televizi nebo se sprchuje.

Abych nemyslela na Andrewa, znovu otevřu obálku s letenkami a brožurou a ještě jednou si prohlédnu fotky ostrova.

Necítím se provinile kvůli minulosti. Máma se mě těmi řečmi nijak nedotkla. S Poppy není co napravovat a tohle pozvání to dokazuje. Zapomeneme na minulost i na skutečný svět a skvěle si to užijeme.

Kdyby Poppy pořád ještě cítila nějakou zášť, nepozvala by nás. Teď už můžu relaxovat.

Bude to fantastické.

CHLOE

18. května 2023

Fajn, myslím, že mám konečně dost fotek. Tahle cesta letadlem je *bláznivá*.

Nechtěla jsem jet, dokud jsem nezjistila, že to Poppy všechno platí. Od kdy je ze všech lidí zrovna Poppy Greerová bohatá mrcha? Řekla bych, že nežálím, ale to bych bohapustě lhala. Kdybych měla její peníze, seděla bych v letadle přinejmenším dvakrát týdně a užívala si všechnen ten luxus. Ale kdo ví? Jestli si moje placené spolupráce i nadále povedou dobře a lidem se budou líbit fotky z mojí dovolené... tak co? Nějaká špičková letecká společnost jako – nevím, řekněme Emirates – tě chce sponzorovat, aby sis užila lety první třídou kamkoli na světě? Těžký úkol, ale víte co, půjdu do toho.

Už samotný příchod do letištní haly byl neskutečný. Měly jsme vyhrazený vlastní salónek, kde se podávala snídaně. Pořádná snídaně s čerstvými ovocnými smoothies a pestrým výběrem pečiva, jogurtů, sýrů a müsli. I když Ester nakonec většinu snědla, vytvořila jsem ten nejkrásnější talíř ze všeho, co se nabízelo, a na stranu jsem přidala i hroznové víno s ořechy a olivami. Bylo tam několik businessmanů, jakože asi fakt bohatých, a ti z mého improvizovaného focení určitě neměli radost, ale to je taky práce, sorry, vážení.

Jsem blízko milionu sledujících, mám to téměř na dosah ruky. Moje agentka, hubená ženská jménem Carla, která podle mého názoru žije na dietě z řapíkatého celeru a stresu, mi řekla, že jestli to půjde dál stejně jako doted', mohlo by se to stát do

měsíce. Byla nadšená, když jsem jí řekla o Poppyině dámské jízdě, a trvala na tom, abych fotila úplně všechno, proto jsem začala už na letišti. Škoda že jsem si s sebou nemohla vzít pořádnou osvětlovací soupravu, ale někteří sledující mi už řekli, že dávají přednost „přirozenému“ stylu, který jim právě teď nabízím.

Opětovné setkání nás všech zpočátku působilo trochu trapně. Už je to docela dlouho, co jsme byly všechny čtyři pohromadě. Annabel se poslední dobou z pochopitelných důvodů vyhýbám. A upřímně, vídat se s Tanyou teď taky není zrovna velká zábava.

Nevypadá moc dobře. Ani se nesnažila vyvinout jakoukoli snahu. Sedíme v první třídě, proboha, tak zkus vypadat, jako že sem patříš! Vzala si na sebe legíny a velký svetr. Myslím, že se pokouší zakrýt, jak moc zhubla, ale v obličeji to člověk neschová. Je vychrtlá a má pytle pod očima. Možná bych jí měla dát pár tipů, jak je zakrýt. Takhle je akorát vidět, jak se jí nedaří zamaskovat, že je něco špatně.

Ne že by si toho Annabel nebo Ester všimly. Když Annabel dorazila, pěkně nahlas zapištěla a spěchala nám všem dát pusku na tvář a ujistit nás, jak nám to sluší. S Annabel se dá aspoň počítat, že bude vypadat dobře. Ovšem jak si může dovolit kabelku od Prady, když nepracuje, to se zřejmě nikdy nedozvím.

„Jak je to dlouho, co jsme se všechny čtyři takhle sešly?“ zeptala se Annabel tím svým přihlouplým zadýchaným hlasem, který nasadí, když se předvádí.

„Všechny jsme se sešly, abychom probraly to pozvání,“ podotkla Ester se smíchem.

Když o tom tak přemýšlím, Ester se také oblékla, jako by něco skrývala. Ona ráda cvičí (což podle mě říkají jenom fit-

ness blázni a jen proto, aby se cítili nadřazeně vůči nám normálním, kteří trpíme kvůli aspoň trochu hezkému zadku), takže by se měla chlubit vypracovaným tělem, ale místo toho se úplně zahalila do pytlovitých kalhot a roláku s dlouhými rukávy. Zatímco jsme na letišti čekaly, až dorazí Annabel, skoro se mnou a Tanyou nepromluvila. Zato ji neustále rozptylovaly zprávy, které jí na mobil posílal její přítel. Žvýkala si ret tak usilovně, až si prokousla kůži. Teď má na zubech flek od rtěnky, ale mě docela baví odhadovat, kdy si toho konečně všimne, takže jsem se rozhodla ji neupozorňovat.

Annabel přezíravě mávla rukou. „Víte, jak to myslím. Nejen krátký oběd nebo tak něco. Všechny spolu budeme trávit spoustu času. Není to skvělé?“

„Je to prostě *báječné*,“ vydechla jsem afektovaně, ale zřejmě jí nedošlo, že si z ní dělám srandu, protože mi věnovala rozzářený úsměv.

Pak nás personál doprovodil na naše místa v letadle, a když říkám místa, myslím tím malá apartmá, což je docela neuvěřitelné. Je tam oddělená postel a prostor, kde se sedí, všechno v chladných neutrálních šedých a bílých barvách, s výrazným oranžovým polštářem na koženém křesle. V letadle je takových apartmá šest, takže jsme zabraly čtyři z nich. Ze zbývajících dvou zůstalo jedno prázdné a druhé je vzadu, kde sedí poněkud příkře vyhlížející muž v obleku. Leskne se mu pleš a já jsem se při pohledu na něj zahihňala, načež Ester obrátila oči v sloup.

Přiznám se, že start mě trochu znervózňoval. Takové to propadnutí, než letadlo začne pořádně stoupat, mě nikdy nepřestane děsit. Prostě se bojím, že spadneme. S lidmi, kteří si vzlet užívají, není něco v pořádku. To přece není přirozené, abychom

se jen tak vznášeli po obloze. Jsem si víceméně jistá, že se fyzikální zákony každou chvíli vzpamatují a my se zřítíme.

Strachu mě jako vždycky zbavil pomerančový džus a horký ručník, který jsem si přitiskla na obličej s vědomím, že v tašce u nohou mám záložní make-up. Zavřela jsem oči. Když se letadlo konečně srovnalo a zhasly symboly s bezpečnostními pásy, vydechla jsem úlevou.

Všechny jsme se sešly v mém apartmá. Všechny vypadáme, jako bychom nemohly uvěřit, že se to skutečně děje. Letíme soukromým letadlem na Bahamy, kde na nás údajně čeká Poppy Greerová. Jedna moje část si představuje, jak nám po přistání naskenují letenky a zjistí, že jsou falešné. Poppyina finální odplata. A personál letecké společnosti se nám vysměje a pošle nás nazpátek.

Ester říkala něco podobného, když jsme před několika měsíci vyrazily na společný oběd poté, co přišly ty pozvánky. Všechny jsme si je přinesly a položily na stůl vedle salátů Caesar, přičemž jsme si všimly, že text je naprosto stejný, jen s tím rozdílem, že Poppy na každé z nich změnila oslovení.

„Myslím, že bychom tam neměly jezdit,“ řekla tehdy Ester a zavrtěla hlavou. „Případá mi to trochu podezřelé.“

„V čem je to podezřelé?“ zeptala jsem se a otáčela na vidličce kouskem kuřete. Moji sledující (moje *rodina*, jak jim ráda říkám, což je snadné, když mám tátu ve vězení a mámu alkoholičku) milují, že se zajímám o zdravou výživu. Fotka toho salátu dostala přes sto tisíc lajků. „Všechno zaplatí.“ To mi přišlo jako nejpádňější argument.

Ester to nepřesvědčilo. „Ale proč? Proč by za nás platila? Proč máme být její družičky zrovna my? Vždyť nás neviděla... jak dlouho vlastně?“

„Když už jsme u toho,“ zamračila se Annabel, „tak o té svatbě vlastně ještě nic nevíme. Jako třeba kde a kdy přesně se koná? Máme jen pozvánku na dámskou jízdu a slib, že se dozvíme víc.“

„Takže to všechno zjistíme, až tam dorazíme. O nic nejde. Je jasné, že chce vidět, jak se nám všem vede.“ Pokrčila jsem rameny, vzala si telefon a našla její instagram. „Od té doby, co nás sleduje, lajkuje všechny naše fotky a storyčka. Hele, už stihla dát lajk i tady tomu salátu...“

Všechny nás zaskočilo, když nás Poppy před časem začala sledovat na instagramu. Nejdřív jsem to byla samozřejmě já, ale zanedlouho si našla i účty ostatních holek, dokonce i Esterin, a to je Ester je na instagramu beznadějná – přidává tři čtyři fotky za rok a nemá ani tisíc sledujících. Tedy, co se týče počtu sledujících, Poppyin účet na tom není o moc lépe, ale má spoustu příspěvků. První se týkaly hlavně londýnského nočního života, rozmazané snímky koktejlů a klubů, a samozřejmě i pár fotek nějakých obrazů, protože Poppy je blázen do umění. A všechny jsme viděly ten příspěvek, kde se jí na levé ruce třpytí diamantový prsten.

Byl to Annabelin nápad sledovat ji také, jen tak pro zasmání. Chci říct, že já sleduju jenom celebrity, ale holky to udělaly, takže jsme mohly vidět, co dělá. Víím, že jsem nebyla jediná, kdo jí ten prsten šíleně záviděl – jak mohla zrovna Poppy Greerová sbalit chlapa, který si může tohle dovolit?

Poté už následovala smršť svatebních fotografií včetně různých šatů, které si zkoušela. To byla velká zábava. Jednou večer jsme se u mě všechny opily, otevřely si její instagram a hlasovaly, které se nám líbí nejvíc. Já osobně jsem si vybrala přiléhavé hedvábné šaty od Versaceho, ale ostatní daly přednost tradičnějším možnostem. Vlastně se

z toho pro nás stala tak trochu hra – co Poppy zveřejní příště? A ukáže nám na některé z fotek, jak teď vypadá? Protože ani na jednom z těch mnoha svatebních příspěvků nebyl její obličej.

Několik měsíců předtím, než jsme dostaly pozvánky, Poppy zveřejnila storýčko před luxusně vypadajícími svatebními pozvánkami a ptala se, koho by měla do své svatby zahrnout.

Je to už tolik let, co jsem některé lidi neviděla. Nebylo by sranda uspořádat něco jako školní sraz?

„Bude ti volat, Tanyo,“ vtipkovala jsem tehdy. „Půjdeš jí za družičku.“

„Jako kdybychom někdy patřily do jejího světa,“ odpověděla Tanya a obrátila oči v sloup. „Šokuje mě, že ji vůbec napadlo zvát lidi ze školy.“

A pak nám do schránky přišly pozvánky na rozlučku se svobodou. Nejen pro Tanyu, ale pro každou z nás.

Když jsme se domlouvaly, co budeme dělat, na všechny jsem se usklíbla. „Hele, jestli je Poppy Greerová ochotná zaplatit nám dovolenou na Bahamách, tak bychom ji mohly vzít do party...“

Annabel se usmála, ale také pořád váhala. „Nejsem si jistá, že by některá z nás byla vůči ostatním tak štedrá, kdyby šlo o naše vlastní rozlučky.“

„Hlavně proto, že ji by nikdo nepozval!“

Tanya, která byla až do této chvíle ponořená do vlastních myšlenek, se zamračila. „Možná to není o tom. Možná je to příležitost... vždyť víte, přesvědčit se, jestli je v pohodě. Po tom všem.“

„Tady se někomu stýská po staré kamarádce,“ škádlila jsem ji. „Věřím, že ti je Poppy líto.“

„Já jen říkám,“ Tanya od sebe odstrčila talíř s napůl snědeným jídlem, „že jsme se k ní chovaly dost drsně, zvláště na

konci. Tohle by mohla být naše šance, jak to smazat. Zbavit se toho.“

„Kdo se chce čeho zbavovat?“ zeptala se Ester. „Já teda ničeho.“

„Měly bychom jet všechny,“ trvala na svém Tanya. „Myslím, že je to důležité.“

„A jestli bude Poppy ještě pořád divná, což asi bude, berte to tak, že strávíme čtyři dny na luxusním ostrově,“ dodala jsem a ignorovala Tanyin podrážděný povzdech.

Ester zvedla ruce v předstírané kapitulaci. „Dobře, dobře, tak já na ten luxusní ostrov pojedu. Všechny pojedeme.“

Annabel přikývla. „Fajn. Ale já tam jedu kvůli koktejlům na pláži, a ne kvůli nějakým psychologickým sezením.“

„Hurá!“ Zvedla jsem sklenku s vínem. „Na to si připijeme.“

„Hlavně ať mi dají volno,“ zamumlala Ester a také pozvedla skleničku. „Na Bahamy!“

„Na Bahamy!“ skandovaly jsme.

Nyní se konverzace vrací k Poppy. Sedím v křesle, zatímco Ester a Annabel na posteli a Tanya stojí. Přichází letuška a nabízí nám kávu po jídle, které jsme právě dojedly, a my přijímáme. Poté co opět odejde a šálky jsou rozdané, můžeme konečně mluvit.

„Zajímalo by mě, jaká je teď.“ Vybavím si Poppy z minulosti. „Na instagram nikdy nedává svoje selfička.“

Víte, jak je ve škole vždycky jedno dítě, které nemůže zapadnout, přestože je podle všeho normální? Není s ním nic v nepořádku, co by vás bilo do očí, nemá žádné směšné rysy, a přesto je vždycky na pokraji propasti. Nikdy se nedokáže začlenit do skupiny a pochopit vtip, protože ten vtip se s největší pravděpodobností týká právě jeho.

To byla Poppy Greerová. Jistě, měla trochu nadváhu a nikdo nepromarnil příležitost na to upozornit – když nám bylo dvanáct nebo třináct, celé měsíce měla přezdívku Poppy Tlustoprdka. Ale z nějakého důvodu s ní prostě nikdo nechtěl kamarádřit. Měla takovou zvláštní, obsedantní povahu, kdy se upnula na jedno téma a donekonečna o něm mlela, jako třeba o *Star Wars* nebo o reality show *The Great British Bake Off*. Nejdivnější ze všeho ale byly její strašidelné obrázky. Malovala ráda a svoje kresby neustále vystavovala ve škole. Ještě v šestnácti nosila rovnátka. Vlastně docela vycházela s učiteli a neustále patřila mezi nejlepší ve třídě. Vždyť víte, jedno z těchhle děcek.

Nikdy mě nenapadlo, že by mohla být úspěšná, protože svět možná předstírá opak, ale ve skutečnosti odměňuje výhradně atraktivní a sebevědomé lidi. Podívejte se na mě. Na střední jsem pravidelně dostávala čtyřky, ale na tom nezáleží, protože teď mi moje čtyřky vydělávají tisíce měsíčně díky fotkám v bikinách. Nebo si vezměte Annabel – krásná blondýnka, má lepší nos než já, i když jsem si ho nechala udělat, žije s tím skvělým Andrewem a nepotřebuje si vydělávat. Zatímco Ester, která je mnohem průměrnější, ačkoli se dobře obléká a má super postavu, musí dělat nudnou práci v bance.

Pokud jde o Tanyu, čím méně o ní teď řeknu, tím lépe, ale není ošklivá. Právě proto se jí to její podnikání tak rozjelo. Nemůžete pořádat špičkové společenské akce a přitom vypadat jako bubák.

„Poppy byla vždycky chytrá,“ říká Ester. „Možná taky dělá v investičním bankovníctví.“

„A možná se tam dostala bez protekce,“ ušklíbne se Annabel.

Ester se rozhodne narážku ignorovat a usrkne kávu. „Ani nevím, co se s ní po střední stalo. Neodstěhovali se někam? Celá rodina?“

„Něco takového jsem slyšela,“ přitakám. „Nebyla její mladší sestra ještě chytřejší než Poppy? Možná se přestěhovali, aby mohla maturovat na nějaké nóbl soukromé škole.“

„Bude to zvláštní ji zase vidět,“ řekne Annabel. „Víte, co se mi snažila podsunout moje máma? Že prý to bude dobrá příležitost k nápravě. Věřily byste tomu?“

„Nevěděla jsem, že se s mámou pořád bavíš,“ poznamená Tanya a Annabel zrudne.

„Dovolala se mi, zrovna když jsem ráno čekala na taxík,“ zamumlá. „Neuvědomila jsem si, že je to ona. Myslela jsem, že taxikář nemůže najít správnou adresu.“

„Nebylo by divu, když jsou tam všude ty nádherné domy,“ připustí Ester. „Co ale myslela tou nápravou? Náprava čeho?“

Zvlášť Annabel a Ester mají tendenci předstírat, že se ve škole nic nestalo. Já k tomu přistupuju upřímněji. Tím chci říct, že letos je nám všem osmadvacet, a pokud si nedokážeme přiznat takovou maličkost, jako co se stalo s Poppy Greerovou, tak myslím, že je to trochu nevyzrálé.

„Snažila jsem se vám to říct už na tom obědě. Mohly bychom se jí omluvit za to, jak jsme se chovaly,“ navrhone Tanya. „A říct jí, jak jsme nadšené, že jí můžeme jít za družičky.“

„Kdo by se omlouval za to, co se stalo před deseti lety?“ diví se Annabel. „Ne, já navrhuju, že se o tom prostě nezmíníme. To bude jednodušší.“

„Souhlasím,“ přidá se Ester. „Vůbec nic nezmiňujte, ani náznakem. Hlavně ty, Chloe!“

Zamračím se. Byla by překvapená, kdyby věděla o některých věcech, které před nimi skrývám.

„Ovšem nejpodstatnější otázkou je, za koho se vdává,“ pokračuje Annabel.

„Pravda,“ zahihňám se. „Proboha, kdo by si vzal Poppy Tlustoprdku?“

Všechny se smějeme a napětí je prolomeno.

Poppy se s námi setká až na ostrově, takže si nejsem jistá, jestli tam dorazila už dřív, nebo letí jiným letadlem. Připadá mi, že nás záměrně napíná, dodává tomu záhadnou atmosféru, ale nemám jí to za zlé. Upřímně řečeno, kdybychom s ní sdílely už tenhle devítihodinový let, bylo by to možná trochu trapné.

Také mě napadá, ne poprvé, že si nás vybrala za družičky, protože nemá žádné jiné kamarádky. Nás aspoň zná. A to je docela smutné.

Ostatní se vracejí do svých apartmánů a Tanya prohlašuje, že zbytek cesty prospí a nemáme ji rušit, zatímco Ester plánuje, že projde nějaké pracovní e-maily a odpoví svému příteli Bradovi, který už jí napsal asi sto esemesek. Jen Annabel a já si zbytek letu skutečně užíváme. Matně slyším, jak se dívá na film a objednává si další jídlo. Až nahraju další fotky, mám v úmyslu udělat totéž.

Ležím na posteli a držím telefon vysoko nad obličejem. Vidím, jak se mi vlasy rozprostřely kolem hlavy jako odbarvená svatozář. V letadle jsou mnohem lepší místa na sex než záchody, když na to máte, napíšu pod příspěvek s vědomím, že to hraničí s drzostí. Ale také si uvědomuju, že tyhle příležitostné příspěvky mi získávají mnohem víc lajků. Samozřejmě, už jsem jich dostala stovky, spolu se zoufalými komentáři smutných starých mužů na téma, jak by se tady nahoře ke mně rádi přidali. To určitě!

Po filmu, dalším neskutečném jídle a několika sklenkách vína přichází letuška s posledním nápojem a zákuskem.

„Za chvíli budeme přistávat,“ říká mi, když obdivuju její pevně svázaný drdol a svěží make-up, přestože byla celou dobu na nohou. „Věřím, že jste si let užila.“

„Byl kouzelný,“ odpovím, ale jakmile se rozsvítí symbol s bezpečnostními pásy, žaludek se mi znovu sevře nervozitou.

TANYA

18. května 2023

Brožura, kterou Poppy přiložila k pozvánkám, nemohla ani náhodou zachytit skutečnou krásu toho místa.

Začíná to, už když stojím na molu, a to jsme ještě na pevnině. Daleko v oceánu vidím ostrov, na kterém budeme bydlet, tmavý kousek země na obzoru uprostřed vši té modři. Cesta z letiště trvala skoro hodinu a celou tu dobu jsme se my čtyři tísnily v nepříjemně rozpáleném taxíku. Většinu jízdy jsem strávila se zavřenýma očima a snažila se vyhnout nástupu migrény. Nemluvě o tom, jak hrozně jsem se cítila už předtím. Teď, když jsem venku, mi vzduch připadá mnohem svěžejší, výrazně odlišný od špinavého ovzduší v Anglii.

Část mého já se chce pořád vrátit domů, odmítá čelit nevyhnutelnému. Ale jiná moje část tady chce zůstat navždy, žít daleko od všeho a nemyslet na to, co mě čeká po návratu. Je to těžké. Každou chvíli se mi rozbuší srdce, jako by se snažilo vyskočit z hrudníku, a ruce se mi třesou. Neustálé připomínky, které mě chtějí přimět, abych se zhroutila.

Na konci mola je přivázaná loď a vedle ní stojí žena ve středním věku. Zvedne ruku na pozdrav a gestem nás vyzve, abychom šly k ní. Nevypadá přesně tak, jak jsem si představovala, když jsem si v duchu kreslila nádhernou atletickou blondýnku s opálenýma dlouhýma nohama v hipísáckém oblečení. Je spíš obyčejná, má legíny s květinovým vzorem a robustní boty. Když se doširoka usměje, odhalí vrásky.

„Takže nám s kufry nepomůže,“ zamumlá Annabel a přehodí si kabelku přes rameno. „Tolik tedy k prvotřídnímu servisu.“

Jsmo od ní sotva dvacet metrů, chci poznamenat, a ty máš na kufru kolečka. Ale držím jazyk za zuby, což je v případě Annabel většinou nejlepší.

Jak se blížíme, napadne mě, co si ta ženská o nás asi myslí? O čtyřech až příliš dobře oblečených ženách, které se k ní potácejí na vysokých podpatcích a táhnou za sebou drahé kufry. Já v tom svém velkém svetru nejsem zase až tak nápadná, ale stejně mám dojem, že je to moc, zvlášť v tomhle horku. Svetr prostě není nejlepší nápad, když se zoufale snažíte nepotit, ale teď si ho nemůžu sundat. Ta ženská je mnohem praktičtější, a když dojdou až k ní, zachytím v jejím výrazu náznak pobavení. Aspoň myslím.

„Vy jste určitě ta dámská jízda,“ řekne a její hlas je také nečekaný. Teď ji vidím zblízka, vypadá drsně, na slunci se celá leskne, vlasy má stažené do nelichotivého nízkého culíku, takže bych myslela, že bude mluvit chraplavě, skoro mužně. Znovu mě ale překvapí svým měkkým, libozvučným velšským přízvukem. Původně jsem si neuvědomila, že není zdejší. „Vítejte. Doufám, že vaše cesta proběhla v pořádku.“

„Báječně,“ řekne Ester. „Je tady krásně.“

„Na to si člověk nikdy nezvykne,“ kývne hlavou a dopřeje nám ještě chvíli, abychom se mohly pokochat. „Mimochodem, já jsem Robin. Bezpečně vás dopravím na místo, kde jste ubytované.“ Zvedne ruku a ukáže na tmavý obrys na obzoru, který jsem předtím zahlédl. „To je váš ostrov. Zátoka mrtvého muže.“

Z toho jména mi ještě teď běhá mráz po zádech. Robin si toho všimne a krátce se na mě usměje.

„Nebojte se, kvůli tomu názvu se zdá strašidelnější, než ve skutečnosti je. Jedná se o historické místo, které poprvé osídlil námořník, který u něj ztroskotal. Oženil se s ženou z pevniny a postavili si spolu dům, ten se však nedochoval. Majitelův nový dům, kde budete ubytované, stojí na stejném místě. Žádná děsivá úmrtí, přísahám.“

„Vy ten ostrov nevlastníte?“ zeptá se Chloe, která vyfotí konec mola a konečně poslouchá.

Robin se zasměje. „Kéž by. Jsem jen taxikářka mezi pevninou a ostrovem. Ale majitelé žijí v Americe, takže řídím běžný provoz.“

To mi zní jako pěkná práce. Studuju Robin, tuhle příjemnou a zdvořilou ženu, která zjevně pochází z Walesu. Proč se přestěhovala až sem?

Možná bych si měla přestat představovat, že všichni před něčím utíkají. To jenom já mám pocit, jako bych celý život utíkala.

Přistoupí blíž, aby nám pomohla, postupně bere zavazadla a nakládá je na loď. Dělá to zkušeně, jednou nohou stojí na molu, druhou na člunu, nemá strach a nemusí balancovat, když se člun pohupuje na vlnkách. Jakmile jsou kufry na místě, nabízí každé z nás ruku, takže můžeme bez obav nastoupit.

„Příšerně trpím na mořskou nemoc,“ přiznává Annabel nejistě a přešlapuje na okraji. „Jak dlouho trvá cesta?“

„Dneska odpoledne je dobrý odliv,“ odpoví Robin. „Nemělo by to trvat déle než půl hodiny, maximálně čtyřicet minut. Ale pokud začne foukat proti nám, může se čas zdvojnásobit.“

„To je tak daleko?“ Annabel se na nás ohlédne, tvář má bleudou. „A pak tam budeme úplně samy?“

„Je tam pevná linka pro nouzové volání,“ vysvětluje Robin. „A kdyby selhala, k dispozici máte světlice, které se od sud dají snadno zahlédnout. Ale ještě nikdy je nikdo nemusel použít.“

Znovu nabídne Annabel ruku, tentokrát rázněji. Annabel přizná porážku a nastoupí na loď. Viklá se na podpatcích, dokud se neposadí na dlouhé sedadlo vzadu. Ester ji pak následuje bez reptání, sedne si vedle ní, a dokonce jí povzbudivě stiskne ruku.

Zdá se, že Chloe se nemůže dočkat, ani nepotřebuje pomoc. Nastoupí do lodi a sedne si. Ale právě když se chystám vzít Robin za ruku já, Chloe se ozve, jako by ji právě něco napadlo.

„Co když přijde bouřka?“

„Bouřka?“ Robin se zarazí, aby zvážila odpověď, a nechá moji ruku volně viset ve vzduchu. „Poslední dobou v noci často hřmí, někdy jsou v dálce vidět blesky, ale není se čeho bát.“

„Ale dokázala byste se k nám dostat, kdyby to byla vážně pořádná bouřka?“ Chloe se jen tak nedá, ale v očích má záblesk, který mi napovídá, že se hlavně snaží vyděsit Annabel. Funguje to, Annabel se tváří vyděšeně.

Robin zvedá ruce na znamení kapitulace. „Kdyby byla vážně pořádná, jak říkáte, musela bych sehnat někoho s větší lodí, to přiznávám. *Kdyby byla*. Ale znovu opakuju, že to se ještě nikdy nestalo. Budete se mít fajn. Tohle je dovolená, dámy, nezapomeňte! Ne výcvikový tábor!“

Dívám se na ostrov a uvědomuju si, jak je vzdálený a malý. Obloha nad námi je bez jediného mráčku. Nefouká.

Ale i tak. Otočím hlavu směrem k pevnině, která poskytuje naději, že pomoc by přišla okamžitě.

„Vy jste Tanya, že?“

Při vyslovení svého jména se leknu. Robin čeká.

„Dostala jsem soupisku s vašimi jmény,“ řekne jako určité vysvětlení. „Jste připravená nastoupit, Tanyo?“

Něco se mi na tom nezdá, ale nevím co. Vyženu tu myšlenku z hlavy a vezmu Robin za ruku.

Konečně všechny čtyři sedíme a Robin zamíří na před. Motor se probudí z dřímoty a zaburácí. Annabel a Chloe nadskočí leknutím.

Jak vyplouváme na oceán a nabíráme rychlost, vítr zesiluje. Jsem ráda, že se konečně hýbeme, a zhluboka vdechuju čerstvý vzduch. Mám pocit, že moje hlava je těžší než Chloeiny kufry. Než jsme vyrazily, bála jsem se, že to budu já, kdo bude zvracet přes palubu.

„Měla bych vás varovat,“ křičí Robin přes hluk motoru a vln. „Asi za pět minut ztratíte wi-fi připojení. Na ostrově je sice signál, ale může vypadávat. Obávám se, že co se týče přístupu k internetu, jednadvacáté století Zátoku mrtvého muže tak úplně nedostihlo.“

Teď je řada na Ester, aby se zatvářila zděšeně. „Žádná wifina? Nejsem si jistá, že mi na čtyři dny vystačí jen mobilní data.“

Chloe také protestuje. „Jak mám nahrávat fotky a videa, když tam není internet?“

„Je to dobrodružství!“ řekne Robin. „Stejně jste přijely kvůli nevěště.“

Chloe už spěšně nahrává na svůj instagram, Ester píše na mobilu.

Přijely jsme sem kvůli nevěště. Kvůli Poppy. Tohle jsem se snažila říct ostatním, ale teď, když se to skutečně děje, mi to připadá divné. Po všech těch letech budeme zase stát tváří v tvář.

Dokážu na ni myslet jen jako na holku, kterou jsme před deseti lety opustily. Přijde mi divné považovat ji za nezávislou dospělou ženu, jako jsme my ostatní.

Odpustila nám?

Odpustila mně?

Někdy se mi stává, že se podívám na ostatní a chce se mi zařvat jim do obličeje. Zajímá je vůbec, co jsme tenkrát udělaly? Myslí na to ještě někdy? Protože jsou dny, zejména poté, co jsem dostala tuhle pozvánku, kdy nedokážu dělat nic jiného.

Když se blížíme k ostrovu, na vodě nevidím vůbec nic. Existuje pouze velká prázdná plocha oceánu, která nás obklopuje. Myslím na svůj malý byt. V koupelně je plíseň, protože tam není okno a odsavač par na to prostě nestačí, ať si domácí říká, co chce.

Začínám si říkat, jestli by Robin nevadilo, kdyby se o svou práci podělila.

„Jak se cítíte, Annabel?“ vykřikne. Jako jediná z nás nezapomněla, že údajně trpí mořskou nemocí.

Annabel je sice trochu pobledlá, ale tváří se statečně. Chabě zvedne palec. „Dobře. Bylo to horší, než jsme vypluly a všechno se kymácelo. Teď už jsem v pohodě.“

„Věděla jsem, že budete v pořádku. Čeká vás totiž *úžasná* rozlučka se svobodou. Kdy bude svatba?“

Tahle poznámka nás vyvede z míry.

„Svatba?“ zopakuje Annabel. „Moje svatba?“

„Jste nevěsta, ne?“ řekne Robin a dál se dívá přímo před sebe. Temný obrys ostrova je na obzoru čím dál tím zřetelnější. „Jedna z družiček přijela dřív, aby pro vás všechno připravila.“

Jak to, že to pochopila špatně?

Navzdory tomu, co jsem tvrdila ostatním, jsem také měla k téhle cestě výhrady. Od samého začátku. Vlastně už od okamžiku, kdy mi před třemi měsíci přišla pozvánka. Prvním varovným znamením byl samotný fakt, že mi něco přišlo poštou. Dopis nebo pohlednici mi nikdo neposlal už roky. Takže když jsem na podlaze u dveří uviděla něco, co nebyla složenka, zježily se mi chloupky na zátylku. Prvotní předtucha nebezpečí, něco je špatně.

A pak se z toho vyklubalo pozvání na tenhle ostrov na Bahamách. Pozvání, abych šla za družičku Poppy Greerové. Tehdy jsem ještě netušila, že jsou pozvané i ostatní. Myslela jsem si, že se jedná o nějaký pitomý vtip, a málem jsem tu pozvánku, brožuru i letenky roztrhala.

Což jsem ale neudělala. Chvíli jsem seděla a pak jsem začala přemýšlet o letenkách první třídou. Co by to mohlo znamenat. O pár hodin později nás všechny obvolala Annabel, aby se zeptala, jestli některá také dostala pozvánku. Netýkalo se to jen mě.

Pořád je těžké myslet na minulost. Nemůžu se zbavit tušení, že tohle všechno, co se mi teď děje, je nějaký trest. Vesmír mi říká, že si to zasloužím. Jsem hrozný člověk. Možná je ode mě svým způsobem sobecké, když tuhle cestu vnímám jako šanci hledat odpuštění.

Ostatní holky jsou prostě nadšené, že uvidí, jaká teď Poppy je.

Mě spíš zajímá, co si ona bude myslet o nás.

„Myslím, že jste to špatně pochopila,“ řekne Ester s pohledem upřeným na Robin.

Ovšem Annabel tenhle omyl připadá k popukání. Zakloní hlavu a směje se. „Přesně tak. Jsem nevěsta, že jo, holky?“